

Nei, det er i Virkeligheden Forholdet der. Med Hensyn til Pandserfildet stiller det sig heller ikke saa rent, som den ærede Ordfører gjentagende sagde, thi det er jo aldeles utvivlsomt, at der ligesaa lidt efter den ene som efter den anden Bevilling fremkommer Noget, der forholder sig til hinanden som det Mindre til det Mere, idet nemlig Landsstinget siger Nei til et saadant Stib som det, Folkethinget siger Ja til, og Folkethinget siger Nei til et saadant Stib, som Landsstinget siger Ja til. Det kan være, at dette i og for sig maatte medføre, at der ikke vilde kunne bygges Noget, forudsat at man ikke netop her atter som til at røre ved et af de Forhold, hvor bestaaende Institutioner af væsentlig Betydning for Samsundet vilde blive angrebne og rystede, men det er netop Tilfældet med Hensyn til dette, hvor jo, som Enhver er paa det Reene med, den Omstændighed, at man Intet gør paa dette Felt, vil kunne føre til, at Værstet ikke kan forfættes, og at der maa ske Standsning der, hvilket kan være til uberegnelig Skade for den hele Udvikling. Jeg tror derfor, at hverken den ene eller den anden af de Begrundelser, man har opstillet for den saakaldte Umulighed for Folkethinget af at gjøre nogenformelt Indrømmelse paa noget af Punkterne, kan existere. Ærede Medlemmer kunne sige, at de vilde ikke, det kunne de sige, men de kunne ikke sige, at de ikke kunne. Man kan sige, at man vil ikke, fordi man tror derved at kunne enten tilføje Landsstinget en Ydmiggelse, som vilde gjøre dets fremtidige Stilling uholdbar, eller fordi man tror, at der, hvis Landsstinget ikke falder tilføje, vil fremkomme Tilstande, som kunne være fremmede for de Planer, man ibrigt har. Ja, den ærede Ordfører ryster paa Hovedet, han har nu været saa overmaade ivrig for at fralægge den nuværende Kontrovers Karakteren af at være en Hævdelse af Folkethingsparlamentarismen, men vi have jo alle hørt, at det er gaaet den ærede Ordfører meget uheldigt i saa Henseende, forsaavidt som hans Fremstilling deraf er bleven desavoueret af omtrent samtlige de Talere, der have talt fra den Side. (Ordføreren (Holstein): Alle eneste!) So, man har virkelig til trods for Forsikringerne om, at der ikke skal nogen Tendens til at have Folkethingsparlamentarismen bagved, set denne Hestefod, som jeg kan udtrykke mig, stikke frem omtrent ved ethvert Foredrag af de andre ærede Medlemmer fra den Side; men dette skal jeg ikke dvæle ved. Hvad Motiver de ærede Herrer have til ikke at ville gaa ind paa nogen Indrømmelse og til at ville fremtvinge en Tilstand, som de dog vel maa betragte som i højeste Grad beklagelig, skal jeg ikke indlade mig paa, men jeg vil blot fastholde det, at ikke Nogen kan gjøre sig nogen Illusion om, at man ved at stille sig paa et saadant Standpunkt skulde kunne undgaa, at der ingen Finantslov kommer ud, og undgaa at komme ind i uregelmæssige Tilstande.

Man maa stille sig klart for, at man ved at optræde paa en saadan Maade sprænger Finantsloven. Nei, der er ikke nogen anden Vej, ad hvilken saadanne Konflikter kunne løses end Dverenskomstens Vej; det kan ikke hjælpe, hvormeget man end harcellerer det og kalder det en Prangerpolitik; det er og bliver den eneste Vej, ad hvilken Spørgsmaalet kan løses, og naar den ærede Ordfører med en vis Emphase, med ialtsald en vis tilsynelabende Varme fremhævede, hvorledes man udsatte sig for, at Regjeringen og det andet Thing da var nødt til at maatte forlange meget Mere, end de egentlig vilde, for at man derved kunde tvinge ad Dverenskomstens Vej til at gaa ind paa det, man egentlig vilde, saa vil jeg sige, at det er fuldkommen rigtigt, det kan man sige. Som enhver Institution kan Dverenskomstveien misbruges, men mod den, som vilde misbruge den paa en saadan Maade, vilde ogsaa den hele Opinion fuldstændig vende sig. Men er det da nu slet? Kan virkelig Nogen for Alvor paasta, at man har forceret disse Punkter, som i Særdeleshed danne Kontroversen, frem blot for at drive Sagen igennem, at man har fremsat Noget, som det ikke var Ens virkelige Mening at gennemføre? Nei, man kan vistnok være fuldkommen vis paa, at hverken Dyrtidsstilletaget, som i saa mange Aar har staaet for, og som der i en Række af Aar har været trængt saa haardt til, eller Universitetets Stilling, som i saa mange Lieder har staaet paa Dagsordenen, eller Spørgsmaalet om, hvorledes vor Flaade skal udvikle sig, er Noget, som man har drevet frem her, for at have Noget, hvorpaa man kunde slaa af i paa kommende Tilfælde. Derom kan der aldrig være Tale. Som sagt, jeg gjentager, at man ved at stille sig paa denne Maade umuliggjør en Finantslov og driver os ind i uregelmæssige Tilstande, og jeg vil sige, at det har forbauset mig at høre den Ro, med hvilken man taler om saadanne Eventualiteter. Hvis de Herrer virkelig have den Sindsro ved at fremfalde saadanne Tilstande, som de tilsynelabende have lagt for Dagen i de foregaaende Dages Debat, saa — ja jeg vil ikke sige, at jeg kan gratulere de Herrer til denne Sindsligevægt, og jeg vil heller ikke sige, at jeg kan beundre den, men jeg kan ikke Andet end høilig forundre mig derved. Jeg kan forundre mig derved saavel som ogsaa over den Sindsligevægt, med hvilken det synes, at man spoler og omtaler, hvorledes Kongemagten her i Landet er undergravet. Man hørte i gaar ærede Medlemmer, den One efter den Anden udtrykke sig med en Dverensstemmelse, som vidnede enten om en mærkelig Vilgighed i Sagtagelse eller om en mærkelig foregaaende Dverenskomst om, hvad man vilde udtale (Ufbrydelse). So, der var virkelig Noget i det, der tydede paa, at man maatte være enig om at ville fremsætte dette Stræmmebillede for at øde en Virkning, der er let gennemførelig.